

Олег Чернѐ

Безсмъртие

и сексуален
синдром

ALQUIMIA
PRESS

Олег Чернѐ

Безсмъртие и сексуален синдром

Животът се определя от много фактори, повечето от които остават неосъзнати. Стременията към пробуждане помагат на човека да разкрие себе си, но в същото време го обременяват с отговорността за собственото му съществуване. Безотговорното съществуване поставя човека в зависимост от сексуалния синдром. Стременият към съвършенство разкрива невидими хоризонти, чиято дълбочина е съизмерима с понятието за безсмъртие.

През 30-те години на миналия век в недрата на НКВД започват да изследват този аспект на ниво държавна програма. С променлив успех там се занимават с този проблем и до днес, което оставя определен отпечатък върху разбирането на въпроса. В процеса на своите вътрешни търсения героят на книгата се сблъсква с един от участниците в тази програма, което разкрива пред него нови възможности за познание и му дава шанс да получи отговор на многобройните си въпроси от хора, непосредствено въввлечени в изучаването на безсмъртието.

© БЕЗСМЪРТИЕ И СЕКСУАЛЕН СИНДРОМ

© Олег Чернѐ, 2007

Издател

Алхимия ЕООД
второ преработено издание
София, 2009
www.alquimia.bg

Преводач

Константин Еленков

Редактори

Николай Теллалов
Христо Сотиров

Коректори

Камелия Спасова
Мария Калинова

Дизайнер

Денис Мун

ISBN: 978-954-92510-1-2

Въведение

Посвещава
се на всички,
които са ме учили
и от които съм
се учил...

Въведение

Посвещава се на всички, които са ме учили и от които съм се учил...

На трети юли 1879 година в семейството на украински учител дворянин от Тифлис се ражда Глеб Иванович Бокий. Съдено му е било да стане онази секретна точка в органите на държавната сигурност, която да сложи началото на едно особено направление. През 1896 година Бокий постъпва в Петербургския Минно-геоложки институт, който бил отгледал не едно поколение чекисти. Всички тях изглежда ги обединявало желанието да работят в тежки условия. А минното дело, безспорно, не е лесно.

Като активен участник в болшевишкото движение Бокий е бил арестуван нееднократно, а също на два пъти е бил заточван от царския режим. Всичко необикновено го привличало и едновременно с революционното движение, той живо се интересувал и от езотерика. Някой си Мокиевский, екстрасенс и медиум, въвел Бокий в света на отвъдните сили и необикновените явления.

Революцията от 1917 година рязко издигнала болшевика Бокий до върховете на властта. През май 1918 година той започва да работи в Петроградската ЧК и през септември, след убийството на Урицкий¹, вече е неин шеф.

Като яростен революционер той не забравял и за собственото си благополучие, а и не се колебаел да използва съсредоточената в ръцете му власт. От доносите на В. Яковлева, заместничката на Бокий, Ленин научава за астрономическите суми, получени от върхушката на ЧК. По указание на Ленин е проведено следствие, но Бокий успява да се измъкне сравнително леко. Временно го отстраняват от заеманата длъжност, което му позволило да се потопи още по-дълбоко в езотериката. След скандала Бокий изкарва известно време в Украйна, а после е преместен в Туркестан на длъжността пълномощен представител на ВЧК със задачата да „поправи“ „неверниците“. Едновременно с това обаче, той разширява своите познания в областта на спиритизма, общувайки с някои муршиди (източни учители). Това слага известен отпечатък върху Бокий и когато отново го повикали в центъра, появата му предизвикала неадекватна реакция. Завърналият се от Туркестан Глеб Иванович приличал повече на дервиш, отколкото на партиен функционер. Той се отказал от всички привилегии, полагащи му се по длъжност, зиме и лете обличал обикновен шлифер и слагал любимата си фуражка. Цялото си време и организаторски способности хвърлял по създаването на специален отдел за разработване и разшифроване на кодове. От една страна, това бил чисто шифровъчен отдел, а от

1 Урицкий, Моисей Соломонович (1873-1918) – професионален революционер, болшевик, активен участник в Октомврийския преврат от 1917 г. Началник на Петроградската ЧК ("Комисия с извънредни пълномощия", тайната полиция на болшевиките). Според официалната версия загинал при покушение, организирано от контрареволуционери – бел. ред.

друга – първообразът на парапсихологическа лаборатория, която започвала да се заражда в НКВД. Службата на Бокий събрала най-големите умове на ОГПУ² и била една от най-секретните структури в това ведомството. Бокий общувал директно с ръководството на ЦК, което го поставяло над повечето от неговите началници. По този начин, оставяйки в рамките на ЧК, отделът бил сякаш извън и даже над него.

През 1924 година Бокий се събира с А. Барченко – мистик, окултист и биолог, за да подсили приложното значение на лабораторията си. Целта на лабораторията била да се разработи методика за директно извличане на информация – например: по телепатичен път да се четат мислите на противника от разстояние. По това време Барченко помагал на Бокий да разшири познанията си в сферата на паранормалните явления, зомбирането, източните мистични култове и така нататък. Барченко разработвал също и методика за откриване на хора със способности за разшифроване на кодове. По поръчение на Бокий той започва да чете лекции по окултизъм на група сътрудници на НКВД – началника на 4-то отделение на спецотдела Леонов (охрана на държавната тайна и спазване на режима за секретност), Филипков (управление на северните трудово-исправителни лагери), сътрудника на 5-то отделение на спецотдела Гусев (разработка на кодове) и сътрудника на 2-ри отдел Цибилов (шифровка и дешифровка). Успоредно с подготовката на хора от органите, спецотделът започнал да изучава различни знахари, шамани, хипнотизатори, медиуми и други. Всичко това се отразило и върху самия Бокий.

За да се разтовари от цялата тази паранормалност, Бокий използвал служебната вила в Кучино като място за „активен отдих“, където устройвал различни оргии. Още повече, че заинтересоваността на ЦК – и лично на Сталин – към необикновените възможности, които могли да бъдат развивани, създавали допълнителен натиск върху Бокий. За капак, трябва да добавим и сложните отношения с наркома по вътрешните работи Н. И. Ежов, който никак не харесвал независимостта на Глеб Иванович Бокий. Напълно вероятно е, че именно Ежов е провокирал Сталин да повдигне въпроса за безсмъртието. Естествено, Бокий не могъл да се справи с тази задача. Така или иначе, един от най-активните създатели на ГУЛАГ и ръководител на най-секретния отдел, попада под ударите на чистката, устроена от Ежов за апарата на НКВД. По заповед на специалната тройка на НКВД той бил осъден на смърт и разстрелян. След разстрела на Бокий спецотделът бил разформиран и програмата му свалена до 1956 година, когато Бокий е реабилитиран. От този момент започва възраждането на секретния отдел и разгръщането на нова програма, която впоследствие получава името „Дружба“. Разбира се, не може да се каже, че от 1937-а до 1956-а не са били провеждани никакви изследвания в тази област, но те не са били така целенасочени като тези на немците и американците по същото

2 ОГПУ – Объединённое государственное политическое управление – Обединено държавно политическо управление. Название на Държавна сигурност в СССР в периода 1923-1934, по-късно НКВД и КГБ – бел. ред.

време. Войната изтласкала проектите на заден план. Колкото до факта, че съратникът на Держински бил екзекутиран, то най-вероятно е свързан с огромната сила, концентрирана в ръцете на Бокий, което не се харесало на Сталин.

Така или иначе, проектът бил възобновен и съществува и до днес. В края на 70-те години на миналия век едно от подразделенията на този отдел било оглавно от генерал Лугински, с когото се сблъсква героят на тази книга.

before

**СЕНКИТЕ
И ПЕЩЕРАТА**

Before.

Сенките и пещерата¹

I. След всичко това, започнах аз, уподоби нашата човешка природа според знанието и незнанието на следното. Представи си хора в някакво подземно пещероподобно жилище, което има открита и дълга пролука за светлината по цялата пещера. Нека в него да живеят хора от детинство с така поставени на нозете и на шията окови, че като се намират тук, да виждат само това, което е пред тях, без да могат да обръщат главите си поради оковите. Светлина да им идва от огън, който гори отвисоко и далече зад тях, а между огъня и затворниците да има път; по неговата дължина си представи издигната стена, както издигат фокусниците преграда пред зрителите, над която показват фокусите си.

– Представям си – рече той.

– Представи си край тая стена хора, които носят различни вещи, стърчащи над стената, статуи на хора и фигури на животни, направени от камък и дърво по различен начин. И естествено едни от тях, които ги носят, говорят, а други пък мълчат.

– Ти рисуваш невероятен образ и невероятни затворници – рече той.

– Подобни са на нас – отговорих аз. – Нима ти смяташ, че тия затворници както у себе си, така и помежду си, са видели нещо друго освен сенки, които падат от огненото сияние върху срещуположната пред тях стена на пещерата?

– Как може – рече той, – щом са принудени през целия си живот да бъдат с неподвижни глави?

– А как стои въпросът с вещите, които пренасят? Нали и с тях е така?

– Как обаче?

– Ако затворниците са в състояние да разговарят помежду си, мислиш ли, че те са убедени, че наричат като съществуващи тия неща, които виждат?

– Но как иначе?

– Но какво? Ако тъмницата издава ехо точно от срещуположната страна, когато някой от преминаващите издаде звук, смяташ ли, че затворниците ще отдадат звука на нещо друго, а не на минаващата сянка?

– Заклевам се в Зевса, не смятам, че ще го отдадат на нещо друго – рече той.

– Без съмнение – продължих аз – тия хора няма да приемат за истина нищо друго освен сенките на пренасяните образи.

– Това е точно така – потвърди той.

– Представи си сега – продължих аз, – че настъпи за тях освобождаване от оковите и излекуване от неразумността независимо каква е тя, щом по природа я имат; ако някой бъде освободен от оковите и бъде заставен веднага да се изправи, да раздвижи

¹ Платон, „Държавата“, кн.VII, в: Платон, Диалози, том III, прев. Ал. Милев, Наука и изкуство, София, 1981, с. 272-276.

шията си и да ходи, да погледне към светлината, нали когато прави всичко това, той ще усети болка, а поради блясъка нали ще бъде безсилен да гледа право ония неща, чиито сенки дотогава е гледал? Какво мислиш, че би казал той, ако някой започне да му говори, че по-рано е гледал само недействителни неща, а сега, приближил се до съществуващото и към действителността, наблюдава по-точно и дори като му показва всеки от преминаващите предмети, би го заставил да му отговаря на въпросите, какво е това? Не мислиш ли, че той ще изпадне в затруднение, и няма ли да смята вижданията по-рано неща за по-истински от показваните му сега?

– Естествено – рече той.

II. Следователно, ако го заставят да гледа самата светлина, нали той би изпитал болки в очите си и би избягал, като се върне към онова, което може спокойно да наблюдава, и няма ли той да си мисли, че това е в действителност по-ясно от показваното?

– Така е – рече той.

– Ако пък някой – продължих аз – насила би го изтеглил оттам по неравния, стръмен изход и не го пусне, докато не го изведе на слънчева светлина, нали той ще изпитва болки и ще се сърди, че са го измъкнали, а неговите очи, когато излезе на светлината, ослепени от силния блясък, биха ли могли да видят дори един предмет от наричаните сега истински?

– Веднага това не би могло да стане – рече той.

– Би трябвало да свикне – рекох аз, – ако желае да наблюдава горните предмети. Отначало най-лесно би съзерцавал само сенките, а след това отразяващите се във вода фигури на човеци и на други предмети, а накрай и самите предмети. А предметите на небето и самото небе би наблюдавал по-лесно нощем, когато ги наблюдава при звездна и лунна светлина, отколкото денем при слънце и слънчева светлина.

– Може ли иначе?

– Само след всичко това, смятам, той може да гледа слънцето, и то не изображението му във вода и на чуждо място, а самото слънце в собствената му среда, каквото е в действителност.

– Точно така – рече той.

– Едвам след всичко това той би могъл да си направи извод за слънцето, че то е, което определя годишните времена и годините, управлява всичко във видимото пространство и е причина до известна степен за всичко онова, което неговите другари са виждали.

– Явно е, че той би стигнал до това заключение след всичко гореспоменато – рече той.

– Но какво? Когато той си спомни за своя минал начин на живот, за тамошната мъдрост и за тогавашните затворници, не смяташ ли, че той ще облажава себе си за промяната, а другите ще съжалява?

– Разбира се.

– Като си спомня за почестите и похвалите, които те са си отдавали един на друг, и за наградите на този, който най-проницателно е наблюдавал минаващите предмети и внимателно е забелязвал тия неща, които обикновено са били първи, които са следвали и които са ставали едновременно, като въз основа на тях е бил в състояние най-точно да предсказва какво ще стане в бъдеще, смяташ ли ти, че той ще копнее по тия неща и ще завижда на ония, които са почитани и властващи сред затворниците? Или по-скоро той ще възприеме мисълта на Омир и ще предпочете да стане ратай на село при някой неизвестен човек и да понася всичко, вместо да има ония схващания и мнения и да живее, както по-рано?

– Същото мисля и аз – рече той. – Той ще предпочете да понася всичко друго, вместо да почне отново да живее като по-рано.

– Обмисли също и това – продължих аз. – Ако такъв човек отново слезе и седне на същото място, нали веднага, щом дойде от слънчевата светлина, очите му ще бъдат обгърнати от мрак?

– Несъмнено – рече той.

– Но ако се наложи отново да разучава ония сенки и да влезе в спор с постоянните затворници, докато още не е с приспособено зрение, а за да привикне отново, ще му е необходимо немалко време, няма ли да предизвика сред тях смях и няма ли да заговорят за него, че се е върнал с повредено зрение, след като се е издигнал горе? И следователно нали не си заслужава да се прави дори опит да се издигнат горе? А пък който би се опитал да ги освободи от оковите и да ги изведе горе, нали биха го убили, ако им попадне в ръцете?

– Непременно – рече той.

III. Този образ, драги Главконе – продължих аз, – трябва да съпоставим във всяко отношение с казаното по-рано, като сравним тая област, която се вижда с очи, със затворническо помещение, а светлината на огъня в него със силата на слънцето. Но ако смяташ изкачването горе и съзерцаването на горния свят за възкачване на душата към областта на мислимото, ти ще се доближиш до моето мнение, което искаш да чуеш. Бог знае дали това е вярно, но това, което аз си представям, представям си го така: на края в областта на познаваемото е идеята с за доброто и тя едвам се вижда, но щом я видиш, става ясно, че тя е причина за всичко правилно и прекрасно, във видимото е родила светлината и нейния владетел, а в мислимото сама е властителка, която е създала истината и ума. Следователно този, който желае да постъпва разумно в частните си и обществените дела, трябва да я види.

– Също така мисля и аз според силите си – рече той.

– Хайде сега – продължих аз – приеми и тая мисъл и не се учудвай, че стигналите до това заключение не желаят да се занимават с човешки работи, но винаги душите им се стремят нагоре, защото това е естествено, щом отговаря на начертания по-рано образ.

– Наистина е естествено – рече той.

ONE

КГБ Log Пункт за изкупуване на празни бутилки
КГБ

= Пункт за изкупуване на празни бутилки

„Не е това“ е моментът на съмнение в съзнанието. Ако разберете всички неща като неродени, а съзнанието – като илюзорен образ на живота, така че да няма вече нито отделна частица, нито отделен феномен, а навсякъде да бъде безупречна чистота, това именно е „това, което е“.

One.

КГБ_{КГБ}^{log} Пункт за изкупуване на празни бутилки = Пункт за изкупуване на празни бутилки

„Не е това“ е моментът на съмнение в съзнанието. Ако разберете всички неща като неродени, а съзнанието – като илюзорен образ на живота, така че да няма вече нито отделна частица, нито отделен феномен, а навсякъде да бъде безупречна чистота, това именно е „това, което е“.

Ако искате да живеете вечно, значи търсите безсмъртие. Ако не искате да живеете вечно, това означава, че се намирате в състояние на сексуален синдром. Изправени сте пред избора на една от двете възможности – безсмъртие или сексуален синдром. Като се има предвид мащаба и съдържанието на тази тема, остава тесен жизнеспособен интервал от ДНК, който или открива пътя към безграничните простори на самоусъвършенстването, или ни запраща в света на илюзорните утехи.

За описване на първия случай е необходима документална работа, за описване на втория – художествено повествование. Безсмъртието се заражда и се преражда. То има модулно начало и модулен край. При сексуалния синдром нещата са различни. Той взривява и забавлява. Днес казва „да“, утре казва „не“. Сексуалният синдром – това е проектът „Дружба“, разработван в недра на КГБ. Изпробват го чрез Държавната автоинспекция¹ и резултатът е налице – кого ли не възбужда КАТ? Инвалид прохожда, непорочно заченала жена е с родилни болки, а на всички останали в един момент нещо много им се приисква.

През 1978 година се запознах с генерал Лугински. По това време се насилвах с намерението си да предприема нещо, за да се развивам. А за целта бе нужно усилие. Усилието поражда сила, а силата дава импулс на намерението. И това отключва процеса. Нещо от този род.

Накратко, задачата беше проста: да намеря или да развия у себе си това, което ще отключи процеса на развитие. А за целта отначало трябва да излъжеш съзнанието, да го уловиш. Тоест да уловиш съзнанието си в безсъзнателно състояние. Сметнах, че най-безсъзнателното ми състояние се пада около четири часа сутринта. Немците ни обявиха войната в четири сутринта, когато цялата страна е спяла и се е намирала в безсъзнателно или не много съзнателно състояние.

Е, мислех си, ако немците са измамили такава голяма страна, то защо и аз да не излъжа себе си. Всяка вечер навивах будилника за 4:00, но... моето съзнание бързо намираше причини да не ставам. Нужен бе допълнителен фактор. Такъв фактор стана приятелят ми татарин, когото също изкушавах на тема саморазвитие.

1 Аналог на българското КАТ – бел. ред.

Уговарях се с него за среща на улицата в четири и десет и съзнанието ми бе сломено от формулата „чакат ме“. По този начин татаринът ми помогна да победя предателя в себе си – тоест мързела ми. Аз буквално се изтъркулвах на улицата и ние започвахме да тичаме. Няма да изпадам в подробности, а ще се върна към главното – запознанството с генерал Лугински.

И така, аз всяка сутрин минавах край двора, където по неразбираеми за мен причини седяха някакви мъжаги и играеха домино – в четири часа сутринта!

Особено се набиваше на очи единият от тях, който винаги беше с костюм. Движенията му бяха толкова точни и премерени, че отстрани изглеждаше сякаш той строи нещо много внимателно. А може и на мен така да ми се е струвало – какво ли не му се привижда на човек в четири сутринта?

И ето, за пореден път минавах бегом през двора по посока парка. Бях сам, тъй като татаринът не излезе тази сутрин. Докато минавах край двора, където обикновено се събираха играещите домино, видях типа, който ме беше заинтригувал, на обичайното му място. Онази сутрин пръскаше дъжд и беше доста прохладно. Изведнъж край мене прелетя с висока скорост мъж... по долни гащи. От смайване спрях и загледах странния бегач. В същия момент чух:

– Поклонник на Порфирий Иванович² – огледах се и разбрах, че говори костюмираният майстор по домино.

– А ти чий поклонник си? – доста грубо попитах аз. Трябва да призная, че в ранни зори дори и да имах в себе си нещо джентълменско, то се събуждаше в съответното за джентълмена време. Вече пореден ден се карах насила да ставам и да тичам нанякъде, при това поне два от три пъти стигах до една поляна, където лягах да спя с мисълта „е, поне стигнах“.

– Поклонник съм на комбинациите – отговори той, без да обръща внимание на предизвикателния ми тон. – А ето ти изглежда, не си наясно какво точно следваш.

Този диалог веднага не ми хареса, но не си тръгнах. Сякаш някаква сила ме задържаше на място.

– Слушай, чичко, тъкмо аз съм този, който прави нещо смислено, а не седя залудо в четири часа сутринта! – сопнах се.

– И какво точно правиш, ако мога да полюбопитствам?

– Занимавам се със съзерцание, с дзен – подкачих го аз.

По онова време, трябва да отбележа, че понятието „дзен“ не беше широко известно, да не говорим за неговото разбиране. А и аз самият нямах ясна представа за дзен-концепцията. Не-ум, не-мозък, не-аз, не-дъжд. Паднали от небето два клона, а аз разгадавам танк. От третата буря риба ми показва среден пръст. Това горе-долу беше максимума в разбирането ми за дзен.

– Охо! – рече или по-скоро изпя той. – Я, какви думи знаете, млади човече!

2 Препратка към следователя от „Престъпление и наказание“ на Достоевски – бел. ред.

Тонът му беше на преподавател, неочаквал подобен отговор от студента си.

– Онзи дето прелетя по долни гащи също се занимава със съзерцание. Но важното в случая е да не се прекали. И какво, със студена вода също ли се обливаш?

– Ами да! Защо? Какво общо има водата?

– Под душа?

– Какъв душ? – попитах леко изнервен. Как не обичах да говоря сутрин! И какво въобще съм се разприказвал с тоя козел.

– Обливане под душа – уточни той, като прекъсна мислите ми.

– Под душа, под душа разбира се, как иначе? Виж, нямам време за празни приказки! – опитах се да сложа край на разговора.

– А трябва с ведро – бавно произнесе любителят на домино. – И да знаеш, че за практикуващия дзен бързането е вредно. Накрая може и без дзен да останеш.

Трябва да призная, че думите му ме засегнаха.

– Ти да не би нещо да чаткаш от дзен? – запитах с интерес.

– „Чаткаш“ идва от „четкаш“ ли?

– Какво да четкам? – попитах и веднага осъзнах, че се бях хванал на въдицата.

Той явно разбра, че е безсмислено да продължава разговора по този начин и вече съвсем дружелюбно ми каза:

– Шегичка, младежо, шегичка... Просто познавам един професор по дзен и ми хрумна, че ще ти бъде интересно да се запознаеш с него. С други думи, мисля че ще ти е и полезно да се срещнеш с професор Кочетков.

Тия думи здравата ме обезкуражиха. Та какъв „професор по дзен“ може да има? И то у нас?! Но още преди да отворя уста, странният тип надраска някакъв телефонен номер на парче хартия и ми го подаде с думите:

– И на двамата ще ви бъде интересно да помълчите заедно.

След това с бързи крачки се отдалечи и остави в пълно недоумение моето „аз“.

Прибрах листчето в джоба и продължих сутрешния си крос. Това събитие безспорно беше знак, който обаче тогава не можах да разбера. И макар всичко да изглеждаше повече от странно, нямах никаква представа как да реагирам. Обаче – професор по дзен! – това беше интересно...

Едва два дни по-късно отворих бележката. През последните дни след странния разговор не бях забелязвал новия си познат там, където обикновено седеше. И така, погледнах какво пише на листчето и видях следния логаритъм:

$$a_a^{\log} = b,$$

а отдолу стоеше фамилията „Кочетков“ и телефонен номер.

Дзен – прерогатив на КГБ

Единствено светлината нищо не ограничава, тя всичко различава, произва десет посоки, свободна е в три царства и разпознава обектите, без при това сама да се променя.

Обадих се на посочения телефон. Отреща бързо вдигнаха слушалката, но не ми отговориха веднага.

– Ало, слушам Ви – чух мъжки глас от другия край на жицата.

– Професор Кочетков? – попитах.

– Да.

– Интересувам се от дзен. Един Ваш познат ми даде този телефон. Предполагам, че е Ваш познат – добавих неуверено. – Дали е възможно да се срещнем?

След кратка пауза, през която професорът явно обмисляше думите ми, той ме попита какво образование имам. Казах му, че следвам в техническия институт. Следващият въпрос направо ме разби:

– Водите ли се на отчет в психиатричния диспансер?

– Не... – отвърнах разколебано.

– Защо ми звучите така неуверено?

– Ами не... просто нищо не знам за диспансерите.

– Добре, – каза той и ми продиктува адрес в Ясенево, като добави, че ще ме чака там в дванайсет на обяд в неделя.

На посочения ден в точния час стоях пред входа на обикновен московски апартамент с номер 72. Изчистих съзнанието си и успокоих дишането, готов да демонстрирам на професора колко съм навътре в дзен, след което натиснах звънеца.

Вратата веднага се отвори и пред мен застана мъж с типично академичен вид, каквито имаше предостатъчно и в нашия институт. Вместо „здравейте“ аз го приветствах с японски поклон. В ответ той ми каза „Да, добър ден, заповядайте“. На влизане аз с едно движение се събух, за да покажа уважението си към дома и домакините. „Татамито“ беше във вид на протрита черга.

Професорът ме гледаше сериозно и проникателно. Стоях пред него по чорапи, с обувки в ръце.

– Оставете обувките в антрето, моля, и заповядайте – каза той и влезе в стаята.

Изпълних поисканото и го последвах. Стаята бе осветена от дневна светлина, но оставаше сумрачна. Засега не откривах нищо, което да показва връзката на домакина с дзен. А може би няхах необходимото ниво, за да я видя.

Седнахме на обикновена кухненска маса. Върху нея лежеше книга – „Основни аспекти и характеристики на дзен“. Автор – Кочетков, П.С.

Професорът я побутна към мен и каза:

– За Вас е. Значи имате телефона ми от генерал Лугински, така ли? – попита той след две минути.

Стига бе! Онзи тип с доминото бил генерал?! – проблесна в ума ми.

– На Ваше разположение съм млади човече – подкани ме професорът.

– Интересувам се от дзен.

– Тоест?

– Работя с коани³. Възпроизвеждам и прояснявам.

– И как точно го правите – пляскате с една длан, викате и гледате втрещено в една точка?

– Да, така излиза – отвърнах. – Всеки ден седя по един час и гледам в една точка или значка.

– И стената започва да плува – продължи той, – а ти се просълзяваш от осъзнаването, че именно ти си този, който е пречупил пространството и се е съединил с невидима за другите божествена сила.

– Да, краищата на пръстите ми започват да изтръпват и ми се иска да разкажа за това както трябва.

– А как трябва? – подкачи ме професорът, влизайки в тона ми.

– Облаци, стена, хубаво ми е. Аз съм тук, ето ме, хайде. Ще пробия стената с тяло и ще си отворя път към рая. И това е моментът, в който трябва да ме ударят с пръчката.

– Това кой го казва? – учудено попита професорът.

– Прочетох го в книжката на Судзуки.

– Така, и?

– Започвам да се движа и моля да ме ударят с пръчка.

– Кого молиш? Друг майстор по дзен?

– Не, татарина.

– Какъв татарин?! – слиса се професорът.

– Един приятел, той е татарин – обясних, без да обръщам внимание на реакцията му.

– И?

– Той ме млати по гърба и – уа-а-а-уа! В главата ми просветва, съзнанието спира, аз съм в състояние на дзен.

– И после?

– Започвам да викам.

– Кой казва така?

– Какво кой казва? – престорих се, че не съм разбрал.

– Кой казва, че трябва да се вика?

– А! Прочетох го у Судзуки.

– И след това?

3 Коан – парадоксално изказване или въпрос, който служи като метод за изтощаване на аналитичния конструктивизъм на ума, за да изведе съзнанието на по-високо интуитивно ниво – бел. авт.

- След това – покой и тишина. Хубаво ти е.
 - Къде са покоят и тишината? – попита професорът.
 - В душата...
 - И така всеки ден?
 - Е, не, не всеки, но редовно.
 - А после какво правиш?
 - Различно. Понякога отивам в института, друг път оставам вкъщи.
 - И какво правиш в института в подобно състояние?
 - Нищо не правя. Съзерцавам околните.
 - А от мен какво искаш? – рязко обърна разговора професорът.
 - Да се усъвършенствам в дзен. Не са много хората, които се занимават с това.
- А и времето е такова, че току-виж са те прибрали. Особено, ако се прави групово.
- Точно така, млади човече, дзен е прерогатив на КГБ.
 - Това пък защо? Насочено мислене, какво ли? – засмях се аз.
 - Кое ти е смешно?
 - Нищо. Представих си как налагат чекистите с пръчки. Професоре, наистина, може ли чекистът да постигне просветление?
 - Те всички са просветлени. Преди да попаднат там, вече трябва да са просветлени. Там други не взимат.
 - Стига бе! Ето значи, къде трябвало да се търси просветление.
 - Твоят приятел Лугински – той е специалистът по търсенето. Не знам от какъв зор те е изпратил при мен. Аз съм теоретик, просто пиша книжки по дзен. А на теб, момче, искам да ти кажа следното. Дзен не е клиника. Ако продължаваш по същия начин, ще те пратят в лудница. Но ако все пак искаш да продължиш, то помоли генерала да ти прочисти мозъка, вместо да играе домино в ранни зори.
- Думите на професора ме насърбиха до дъното на душата, но разбрах, че съм на прав път.
- И още нещо. Не говори за тези неща със случайни хора, за да нямаш проблеми.
 - Че с кого да говоря? Те – очертах кръг, като че показвах всеки, който бих могъл да срещна – дори не са чували за думи като „дзен“ или „коан“.
 - Вярно е. Но затова пък всички ги бива да нервничат. Когато човек нещо не знае или не умее, започва да нервничи. А нервният човек е източник на проблеми. На хората не трябва да се показва, че са тъпи – това не им харесва. Те така или иначе няма да се борят със своята тъпота, а с своята начетеност. Най-добре оставай затворен в себе си. И преди да излезеш навън, първо си изясни докрай това, което правиш. Тук аз не съм специалист. Спец е твоят генерал. А в момента ти си опасен за обществото субект. Пречиш и на себе си и на другите.
 - На кого преча конкретно?
 - Ами даже и на твоя татарин.
 - На татарите им е все тая – дали десет на цяло или две по пет...

– Тъкмо в това им е силата. И никакъв дзен не им трябва. Наясно са с пътя си. А яснотата е в естествеността. Дори когато тази естественост не се харесва на всички. Лугински по този повод казва: „Сексуалният синдром е по-силен от безсмъртието“.

– Професоре, а Вие защо се занимавате с дзен?

– Вече ти казах. И ще ти повтора още веднъж, щом си толкова невнимателен – дзен е прерогатив на КГБ.

– Искате да кажете, че сте чекист?

– Не, не съм чекист. Но изпълнявам заповед. Специална заповед. Но за това сега няма да говорим. Моята задача е да проуча даден въпрос, а тяхната – да използват моите проучвания.

– Кой Ви поставя такава задача? – поинтересувах се.

– Специалният отдел. С това се занимавам след работата ми в Института за страните от Азия и Африка. Плащат добре.

– Тоест, вие правите това за пари?

– Да. Ето, ти медитираш и казваш, че след това ти е хубаво. Нали така?

– Да.

– А пък аз получавам заплата за това, че описвам такива като теб. И на мен ми става хубаво. Следователно, резултатът е един и същ.

– Но моето „хубаво“ съвсем не е като Вашето!

– А ето така не е добре да се говори. Ти определи твоето „хубаво“ и то си е твое „хубаво“. А аз определих моето „хубаво“ и то си е мое. Това е факт. Останалото е лирика. За демокрацията е добра демокрацията, за диктатурата е добра диктатурата. Защо да се караме? Хората се карат поради „неосъщественост“. А „неосъществеността“ е превъзбуждане или недовъзбуждане, тоест налице е сексуалният синдром. И именно от гледна точка на „неосъществеността“ можем да разглеждаме нещата, защото тук е заложена концепцията за „непостоянството“. Човек е непостоянен. И докато е непостоянен, той е във вътрешен конфликт със самия себе си. И най-страшното за него е, че той по-скоро ще защитава своето непостоянство, отколкото да се стреми към постоянство. А защо? Защото непостоянството е негово естествено състояние. Постоянството изисква качество, което е излишно за непостоянството. Постоянството е преди всичко дисциплина и едва след това свобода. Непостоянството привидно е свобода, но основната задача на тази свобода е да избегне дисциплината. Ето, помисли само колко хора ходят на работа. Уж всеки ден отиват някъде и осем часа нещо правят. Но това е поради непостоянство. Когато не могат да се организират, хората търсят някой, който да ги организира. А през свободното време пият. По този начин всички са като войници. Разбра ли сега защо дзен е прерогатив на КГБ? Попитай генерала за програмата „Дружба“, само че не си чул за това от мене, разбрахме ли се?

– Добре, но как да го попитам тогава? – учудих се, като наум си казах, че професорът все пак е дълбока вода.

– Не знам, той е твой познат. Аз съм откровен с теб, защото той ти е дал моя телефон. А ти откъде го познаваш? – неочаквано ме попита професорът.

Сигурно съм изглеждал доста глупаво или поне на мен така ми стори.

Измънках уклончиво:

– Ами така, познаваме се...

– Странно – загадъчно произнесе професорът.

Аз веднага смених темата, като го попитах какво разбира под медитация.

– Трудно ми е да бъда обективен, защото самият аз не медитирам. Но, като наблюдавам тези, които го правят, мога да ги разделя на три групи. Първите реално разбират какво правят и към какво води това. Очите им са дълбоки, речта им е спокойна и подредена. Те имат вътрешна увереност. Не се наемам да анализирам тази група. Мога само да кажа, че в тях се усеща постоянство, а това е най-голямата сила, която човек може да има. За тези хора утрешният ден започва от днешния. За тях се казва, че са на пътя. Във втората група гледат на медитацията тезисно. Тоест, всеки изразява своето собствено разбиране по въпроса. Като цяло – не им пука и всичко зависи от кръга на интересите. От това се определя тяхното положително или отрицателно отношение към даден предмет или явление. Те са далеч от дълбокото осъзнаване, от разбирането защо трябва да се занимават с медитация. Ето защо и интересът им към саморазвитие е повърхностен. И при такъв интерес, дали ще е медитация, дали някаква друга акция – все едно. Третата група в нашите среди я наричаме „оловни войничета“ – тези, които са се оплели в четирите функции. На тях и бездруго им е трудно да избират между плюскането, спането, срането и е..., а на всичко отгоре и медитация.

– Професоре, искате да кажете, че за да се занимаваш с медитация, трябва да имаш развит мозък? Но доколкото разбирам, нали медитирането е именно за това – за да се развиваш! И още – продължих, без да му дам време за отговор, – какво ще кажете за концепцията „не-мисъл“?

– Добра концепция. Особено е полезна при изпълнение на характери. Ето какво искам да ти кажа, млади човече, „не-мисъл“ не означава да не мислиш. Това значи да управляваш мислите си, да имаш сила на съзнанието. Съзнанието трябва да е силно – разбираш ли какво значи това?

– Не съвсем. Да движиш нещо от разстояние? – попитах замислено.

– Май си прекалил с литература по парапсихология. Слушай ме внимателно! Дори и да не го схванеш сега, то поне ще го запомниш и ако някога вземеш, че се издигнеш на необходимото ниво, ще го осъзнаеш и ще го разбереш.

– Професоре, защо ми разказвате всичко това? – прекъснах го, учудвайки се сам на глупавия си въпрос. Може би ми се бе сторило странно, че още на първата среща той се впусна така дълбоко в изясняването на концептуални моменти.

– Първо, не е така просто да попаднеш при мен. Второ, има си причини. И трето, защото повече няма да се видим.

